

Warszawa, dnia 24 marca 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 1303/21

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

4. Przewodniczący: SSR (del.) Tomasz Morycz

6. protokolant: Adrianna Sadowska, Monika Zarzycka

7. przy udziale prokuratora Wojciecha Groszyka

8. po rozpoznaniu dnia 21 marca 2022 r.

9. sprawy A. S., syna J. i E., ur. (...) w B.

10. oskarżonego o przestępstwo z art. 191 § 1a kk

11. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

12. od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim

13. z dnia 1 października 2021 r. sygn. akt II K 180/21

15. I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

16. II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty w postępowaniu odwoławczym i obciąża go pozostałymi wydatkami tego postępowania.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1303/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu			

<i>pierwszej instancji</i>	
Wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 6 listopada 2021 r. w sprawie o sygn. akt II K 180/21.	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	A. S.	Sytuacja majątkowa Dotychczasowa niekaralność	Informacja e - (...) Karta karna	k.240 k.243
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1.	Informacja e - (...) Karta karna	Dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione podmiot, nie były kwestionowane i nie budził żadnych wątpliwości.		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione				

<p>przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Obrońca zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>1. naruszenie przepisu prawa materialnego, a to art. 191 § 1a k.k. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że nieruchomość do której oskarżony rzekomo utrudniał pokrzywdzonym dostęp stanowi lokal mieszkalny, podczas gdy był to nieukończony niezamieszkały budynek stanowiący plac budowy, który nie został</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

przekazany
pokrzywdzonym
(okoliczność
przyznana przez
pokrzywdzonych) i
z tego względu nie
stanowi on lokalu
mieszkalnego, co
w konsekwencji
doprowadziło Sąd
do wniosku, że
oskarżony wypełnił
znaną
przestępstwa z art.
191 § 1a k.k. w
postaci utrudnianiu
korzystania z lokalu
mieszkalnego.

2. naruszenie
przepisu prawa
materialnego, a to
art. 191 § 1a
k.k. poprzez jego
błędną wykładnię i
przyjęcie, że osobą
pokrzywdzoną
niniejszym
przestępstwem
może być właściciel
lokalu
mieszkalnego,
podczas gdy
prawidłowa
wykładnia przepisu
jednoznacznie
wskazuje, że
pokrzywdzonym
wskazanym wyżej
przestępstwem jest
wyłącznie osoba
korzystająca z
zajmowanego
lokalu, a nie jego
właściciel, który z
kolei jest sprawcą
tego przestępstwa,
co w konsekwencji
doprowadziło Sąd do
błędneho wniosku,

że oskarżony wypełnił znamię przestępstwa z art. 191 § 1a k.k.

3. naruszenia przepisu prawa materialnego, a to art. 191 § 1a k.k. poprzez przyjęcie, że dla bytu przestępstwa opisanego w tym przepisie nie jest istotne by uporczywe zachowanie wywoływało skutek w postaci zakłócenia korzystania z zajmowanego lokalu mieszkalnego podczas gdy stosownie do treści przepisu tego artykułu, uporczywa przemoc innego rodzaju musi wiązać się jako warunek sine qua non bytu tego przestępstwa ze skutkiem w postaci ograniczenia swobody korzystania z zajmowanego lokalu mieszkalnego, co w konsekwencji doprowadziło Sąd do błędnego uznania, że oskarżony wypełnił znamiona opisanego przestępstwa.

4. naruszenia przepisu prawa materialnego, a to art. 191 § 1a k.k. poprzez błędne przyjęcie przez Sąd, że

warunkiem koniecznym dla zaktualizowania się odpowiedzialności karnej z tytułu wypełnienia znamion tego przestępstwa jest alternatywnie - albo stosowanie przemocy pośredniej uporczywie albo stosowanie przemocy pośredniej w sposób istotnie utrudniający innej osobie korzystanie z zajmowanego lokalu mieszkalnego, co w konsekwencji zdaniem Sądu przesądza o tym, że znamię w postaci zajmowania lokalu mieszkalnego nie musiało zostać zrealizowane dla zaistnienia przestępstwa, gdyż zrealizowane zostało znamię alternatywne (uporczywe stosowanie przemocy pośredniej) podczas gdy z wykładni celowościowej (vide: projekt uzasadnienia do projektu ustawy) wynika że penalizowane sytuacje dotyczą ograniczeń wynikających ze swobodnego korzystania z lokalu mieszkalnego, a rozróżnienie zawarte

w tym przepisie przy wykorzystaniu spójnika „lub” zmierza do rozróżnienia zachowań uporczywych od zachowań jednorazowych, a zatem wbrew twierdzeniu Sądu, dla bytu przestępstwa koniecznym jest wypełnienie przesłanki zajmowania lokalu mieszkalnego.

1.

5. rażące naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. poprzez dowolną i niezgodną z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego ocenę dowodów poprzez odmowę wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim nie są one zbieżne z wyjaśnieniami pokrzywdzonych, co z kolei doprowadziło Sąd do wniosku, że motywacją działania

	<p>oskarżonego (stopień zawinienia) było zmuszenie pokrzywdzonych do zapłaty mu dodatkowej sumy pieniędzy podczas gdy oskarżony wyjaśnił, że kierowały nim tylko i wyłącznie względy bezpieczeństwa i przeciwdziałanie samowoli budowlanej pokrzywdzonych na terenie budowy, za co był osobiście odpowiedzialny jako wykonawca i tym samym błędne przypisanie mu zamiaru bezpośredniego (winy umyślnej).</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ilość, rodzaj i wzajemnie powiązanie zarzutów przemawiały za ich zbiorczym omówieniem. Tym bardziej, że wszystkie były bezzasadne. Sąd meriti dokonał bowiem prawidłowej</p>				

oceny
zgromadzonego
materiału
dowodowego i
dokonał
prawidłowych
ustaleń faktycznych,
słusznie uznając, że
oskarżony wyczerpał
znamiona czynu z
art. 191 § 1a kk.

Wprawdzie istotne
przepis ten
wprowadzono
kierując się potrzebą
ochrony najemców
przed
wynajmującymi,
zazwyczaj będącymi
właścicielami,
dopuszczającymi się
różnego rodzaju
zachowań mających
na celu wymuszenie
na nich określonego
postępowania,
przede wszystkim
opuszczenia
zajmowanego lokalu
mieszkalnego,
jednak nie oznacza
to automatycznie,
że nie może
obejmować innych
sytuacji
stanowiących
przemoc innego
rodzaju, a
zmierającą do
osiągnięcia
określonego
rezultatu. Idąc
tym
rozumowania
obrońcy
oskarżonego, takie
zdarzenia
pozostawałyby
całkowicie bezkarne,

na co nie można się zgodzić. Można sobie przecież wyobrazić, gdyby w podobny sposób działano chociażby wobec samochodu, na przykład blokując jego wyjazd z określonego miejsca w celu zmuszenia właściciela bądź użytkownika do nie parkowania w tej lokalizacji bądź uiszczania płatności za parkowanie. Skupienie się wyłącznie na lokalu mieszkalnym i uzależnianie od niego popełnienia przestępstwa przez oskarżonego jest zdaniem Sadu Okręgowego błędne.

Na gruncie art. 191 § 1a kk mamy bowiem do czynienia z przestępstwem dwuodmianowym, w wypadku, którego czynność wykonawcza została ujęta alternatywnie, przy czym do realizacji znamion wystarczy wykonywanie jednej z czynności wykonawczych, a wykonanie obu nie skutkuje wielością czynów. Inaczej mówiąc, uporczywe stosowanie przemocy pośredniej nie musi jednocześnie mieć

charakteru istotnie utrudniającego korzystanie z zajmowanego lokalu, a wydaje się, że w ogóle nie musi mieć związku z korzystaniem przez tę osobę z lokalu mieszkalnego. Dla uznania, że ustawowe znamiona czynu zostały zrealizowane, należy stwierdzić, że zachowanie sprawcy było uporczywe albo że należy je oceniać jako zachowanie w sposób istotny utrudniające innej osobie korzystanie z zajmowanego lokalu mieszkalnego (Mozgawa Marek (red.), Kodeks karny. Komentarz aktualizowany, LEX 2022).

Językowe ujęcie przepisu przesądza, że przemoc innego rodzaju, jeśli jest stosowana uporczywie, nie musi mieć jakiegokolwiek związku z zajmowaniem lokalu mieszkalnego przez pokrzywdzonego (lub inną osobę), a w szczególności sprawca nie musi w ten sposób oddziaływać akurat na lokal. Mówiąc inaczej, kryminalizacją z art.

191 § 1a k.k. (w ramach pierwszego członu alternatywy) objęte jest każde uporczywe stosowanie przemocy wobec rzeczy w celu zmuszenia innej osoby do określonego działania, zaniechania lub znoszenia.

Odmienna wykładnia przepisu - zgodnie z którą zarówno uporczywość, jak i istotne utrudnienie zajmowania miałyby odnosić się do lokalu mieszkalnego - dopuszczalna byłaby przykładowo wówczas, gdyby art. 191 § 1a przyjmował brzmienie: „tej samej karze podlega, kto w celu określonym w § 1 stosuje przemoc innego rodzaju uporczywie lub istotnie utrudniając innej osobie korzystanie z zajmowanego lokalu mieszkalnego”. Tak jednak nie jest, zaś między uporczywością a lokalem mieszkalnym - jak się zdaje - niepodobna doszukać się łącznika uzasadniającego taką interpretację

(Giezek Jacek (red.),
Kodeks karny. Część
szczególna.
Komentarz, WKP
2021).

Przechodząc na
grunt niniejszej
sprawy, wprawdzie
to pokrzywdzeni byli
właścicielami domu,
który znajdował się
w trakcie budowy,
a oskarżony
wykonawcą
inwestycji, jednak
wskutek jego
bezprawnego
zachowania
uniemożliwiono im
korzystanie z ich
własności. W tym
wchodzenia do niej,
spędzania tam
czasu, spotkania
się z innymi
wykonawcami czy
wreszcie
składowania
materiałów
budowlanych, co
zamierzali zrobić
wobec rażącego
przekroczenia przez
oskarżonego
umówionego
terminu
zakończenia prac.
Co istotne, do
wymiany zamków,
zmiany kodu do
alarmu i wyłączenia
zasilania bramy
garażowej doszło bez
wiedzy i zgody
pokrzywdzonych,
którzy wcześniej
mieli całkowicie
swobodny i niczym
nieograniczony

dostęp do swojej własności, kontrolując terminowość i prawidłowość prac, a więc również samego oskarżonego.

Oskarżony działał samowolnie, celowo i uporczywie, chcąc uniemożliwić im dostęp do budynku, a w dalszej kolejności zmusić ich do zaakceptowania jego warunków współpracy, w tym finansowych.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na pismo kancelarii prawnej reprezentującej oskarżonego z dnia 30 listopada 2020 r., w którym wezwano pokrzywdzonych do zaprzestania pojawiania się w tym miejscu., jednocześnie wskazując że jeśli będą mieli taką potrzebę, to będzie to możliwe za wcześniejszym zawiadomieniem oskarżonego i w obecności jego przedstawiciela. Ponadto domagano się od pokrzywdzonych między innymi zawarcia porozumienia dotyczącego

należności i dalszej współpracy. Przy czym należności stanowiły kompensata i dotacja, jakie pokrzywdzeni uzyskali w związku z wykonaniem sieci gazowej i przyłączem kanalizacji.

Pokrzywdzeni udzielili odpowiedzi pismem z dnia 9 grudnia 2020 r., kwestionując stanowisko oskarżonego.

Jednocześnie oskarżony dokonał wymiany zamków, zmiany kodu do alarmu i wyłączenia zasilania bramy garażowej, chcąc pokazać swoją wyższość nad pokrzywdzonymi i wymóc na nich określone zachowanie.

Dlatego Sąd meriti zasadnie uznał, że jego postępowanie było nacechowane złą wolą i rażącym niezrozumieniem swojej roli. To pokrzywdzeni byli inwestorami i właścicielami, a on przebywającym tam za ich wiedzą i zgodą wykonawcą. Tym samym to do nich powinny należeć wszelkie decyzje. Tłumaczenie oskarżonego, że

chciał chronić budynek przed uszkodzeniem przez innych wykonawców czy inne osoby, w tym pokrzywdzonych, przed sytuacją zagrażającą ich zdrowiu, w tym porażenia prądem, były całkowicie nielogiczne. Skoro pokrzywdzeni mogli tam wchodzić na wcześniejszym etapie inwestycji, kiedy tych zagrożeń było nieporównywalnie więcej, jak również mogli zamontować ościeżnice za pośrednictwem innej ekipy budowlanej, to nie stało na przeszkodzie, żeby robili to dalej. Niezgodne z rzeczywistością były twierdzenia oskarżonego, że wręcz ingerowano w konstrukcję budynku, a on musiał ja chronić wszelkimi możliwymi sposobami. Gdyby oskarżony nie miał złych intencji, to pozostawałby do dyspozycji pokrzywdzonych. Tymczasem po wyjściu na jaw tej sytuacji, odesłał ich do kancelarii prawnej, która

również nie zareagowała i nie stawiał się na ich wezwanie.

Na marginesie wskazać należy, że to, iż budowa domu nie została jeszcze ukończona, nie zmienia faktu, że był on przeznaczony na cele mieszkalne. Gdyby nie wielomiesięczne opóźnienie w zakończeniu inwestycji, za co odpowiedzialność ponosił oskarżony, który nie wywiązał się z zawartej umowy, to pokrzywdzeni z pewnością by już tam mieszkali. Termin zakończenia prac był bowiem ustalony na dzień 30 kwietnia 2020 r., podczas gdy w grudniu 2020 r. wciąż były one w toku i nie wiadomo było, kiedy się skończą. Co istotne, oskarżony postąpił tak wobec swoich sąsiadów, o których wiedział, że z uwagi na małe dzieci bardzo zależy im na wywiązaniu się z zawartej umowy. Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego to jemu, a nie pokrzywdzonym

zabrakło tutaj
rzetelności i
uczciwości. Dlatego
skupianie się niemal
wyłącznie na pojęciu
lokalu mieszkalnego
i opieranie na
tym przekonania
o nie wyczerpaniu
przez niego znamion
przestępstwa tym
bardziej jawi się jako
bezzasadne.

Odnosząc się do
naruszenia prawa
procesowego, nie
ulega wątpliwości, że
by ocena dowodów
przeprowadzona
przez organ
postępowania
dokonana została
zgodnie z regułami
art. 7 kpk konieczne
jest: 1) oparcie
jej na wszystkich
przeprowadzonych
dowodach, mając
na względzie, że
podstawę orzeczenia
może stanowić tylko
całokształt
okoliczności
ujawnionych w toku
postępowania,
mających istotne
znaczenie dla
rozstrzygnięcia
danej kwestii; 2)
uwzględnienie zasad
prawidłowego
rozumowania; 3)
uwzględnienie
wskazań wiedzy;
4) uwzględnienie
doświadczenia
życiowego. Zasada
swobodnej oceny
dowodów jest zasadą

kontrolowanej oceny dowodów, która wyraża się w dwóch aspektach. Po pierwsze, organ procesowy musi uzasadnić, dlaczego oparł się na jednych, a nie na innych dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Po drugie, organ odwoławczy kontroluje swobodną ocenę dowodów dokonaną przez organ pierwszej instancji. Przy czym zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności,

uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 kwietnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt III KK 78/21, „prezentowanie własnej - możliwej w realiach konkretnej sprawy - oceny dowodów, bez wykazania błędności tej, której dokonał sąd pierwszej instancji, nie upoważnia jeszcze sądu odwoławczego do zajęcia w tej materii stanowiska odmiennego. Sąd odwoławczy, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie prowadzi samodzielnie postępowania dowodowego co do istoty sprawy, jest bowiem głównie sądem kontrolującym procedowanie przed sądem pierwszej instancji i stanowisko tego sądu może zakwestionować jedynie wówczas, gdy wykáže, że to postępowanie i jego wynik obrażają prawo”.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, Sąd meriti

prawidłowo ocenił zgromadzony materiał dowodowy, w tym w szczególności zeznania pokrzywdzonych. Były one nie tylko spójne, logiczne i konsekwentne, ale również spontaniczne, wyważone i dokładne. Pokrzywdzeni nie mieli żadnego powodu, żeby działać na niekorzyść oskarżonego. Mało tego, nie zdecydowali się nawet na występowanie w niniejszej sprawie w charakterze oskarżycieli posiłkowych, chcąc jedynie zgłosić nieprawidłowe zachowanie oskarżonego, które doprowadziło do utraty przez nich władztwa nad przedmiotem ich własności. Jednocześnie słusznie zakwestionowano część wyjaśnień oskarżonego, w których nieudolnie próbował wytłumaczyć to, czego dokonał. Nie ulega wątpliwości, że jeśli uważał, że pokrzywdzeni są mu winni jakieś

pieniądze, choć kwestia kompensaty i dotacji nie wynika z zawartej umowy - w której wskazano jedynie, że oskarżony ma wykonać określone czynności w zamian za określone wynagrodzenie - to powinien dochodzić swoich praw na drodze sądowej, a nie wymuszać na nich określone postępowanie w taki sposób. Tym bardziej, że w związku z zaistniałym sporem korzystał z pomocy kancelarii prawnej. Jednocześnie trudno wyobrazić sobie, żeby w realiach niniejszej sprawy nie było to umyślne. Zrazem wątpliwości nie budziła zarówno kara, jak i pozostałe rozstrzygnięcia, znajdując oparcie w obowiązujących przepisach prawa.

Wniosek

Zmiana wyroku Sądu I instancji w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z uwagi na bezzasadność zarzutów brak było podstaw do uwzględnienia związanego z nimi wniosku.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 6 listopada 2021 r. w sprawie o sygn. akt II K 180/21.		

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
Z przyczyn opisanych powyżej brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwiążle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się bezzasadna. Z tych względów zasądzono od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 złotych tytułem opłaty w postępowaniu odwoławczym i obciążono go pozostałymi wydatkami tego postępowania. Oskarżony jest bez wątpienia w stanie uregulować te należności.</p>	
7. PODPIS		

0.1.1.3 Granice zaskarżenia		
Wpisać kolejny numer załącznika 1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku	
0.1.1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana